

מסורת הש"ס

תורה אור השלם

1. שיר המעלות
ממעמקים קראתוך יי
תהלים קל א

רבינו חננאל

[illegible]

רבינו גרשום

איסור, אייכל, לחיב
שאלה, להחזיק, והלכי
לא שילח למרד משאו
עלה, מחביא, עצמו
מתפלל בחשאי, מחביא
בבית הכסא, צווי, חסיד
דביל, שהיו מתפללין
במדרסא, וחקימי ארעא
ירשאל מתפללין בעיני
קוקאל, בינאלי, ידי חמי
חמי, לא מקבלי אנשי
בית עלי, הוריא מוכרת
טסי, עני חתה ושלחתי
כלומר, בחתולה היה לבי
לכון, אבל כבן קבלי עלי
שלא להטריח את קונו,

ללא אסכר לנו אפיה. לז' החזיר להם פניו: בענין. לפנות ערב הגביה בגדיה אחר כחפיו כדי שלא יקראו: כי מיקטט. במכשעין: לאיגרא. עליה: וויסא. וזית: מוויסא דדיספא. מאתו הרוח שאשמו שם עלו העצים תחלה שהיא

ועתה תחלה: לא אסבר. לא תחשבוני
וממלאכתי כמו יומא דמיספרי רבנן
(ספח דף קטט): מ'ט דרת. מדוע
נשאלת הטעיה על קרא אחת ולא תחת
בכתף תחת המשאוי: להכי שאלה לי.
להתעסק בזה: ולהכי לא שאלה לי.
להטיל עליה קולין לרעה: כמילא
לא שאלו. מה דלית בזה ושאלתי יסמני
דג או נחש: דלא בדיקסו לי. אם
כשרים אם פרישם דלחמ' מר (במש')
דדק אדן דנה פיה: כל אלס יהי
בעינין כלמטיס: (ט) טובס הנאה
מס. דלחיה לא הוה אלא חללי
דליכא ריפתא וקא מחזיקין בזה
טובה מס: ינוקא קאי בני נעשפא.
קמי רביה ולא אחי כולי יומא:
לאיפסא שיפאס בניפאס. כל יומא
וסי מיטערין ענייא מדי אלה
ויהבה (א) ועוד דמקרבא הנייפא.
שדבר אפילה היא תומת לעני והוא
בלא טורח ממה שיחמה נותנת מעות
ועוטרת הקני עד שיקנה: אי נמי.
אחסי חסדי עניי דקרא: משום
צירויני. צוריס עמי הארץ: ינוקי
דבי רב. להמריר לבו ויתחילן בתפלתו:
כפיפולין בשלוי נגדיו: אכאס אכא.
רבנן רגיליס צוריס צוריס אשחר
אחי אחי: שאין מדיירין. בין

מר צ'יבי אחד בתפיה וגלימא אחד בתפיה אמר לה

להכי שאלו ולהכי לא שאלו מאי מעמא כולה אורחא
אמר להו כולה אורחא חזינא במיא לא קא חזינא מ
זה מעלה ארוכה וזה אינה מעלה ארוכה מאי מעמא
אמר להו כדי שלא אתן עיני באשה אחרת מאי מע
עילינא אנן אמר להו משום דלא ברכיתו לי מאי מע
דלא נפישא ריפתא ואמינא לא אחזיק בהו ברכנן מי
ריפתא ולוטרטא תרי אמר להו האי קאי בביתא וזה
מךד וזייתא דהוות קיימא דביתוהו דמר לעגנא ידידה
יבישקבא הנייתה [ואנא יחיבנא] וזוא ולא מי
בשיבבן [אנא] בעי רחמי דלמיתו והיא * בעיא
בר ברתיה דחוני המעגל הוה כי ^(א) מצטרך עלה
ונקטי ליה בשיפולי גלימיה ואמרו ליה אבא אבא
בשביל אלו שאין מכזיבין בין אבא דיהיב מיטרא ל
מפני שהיה מחביא עצמו בבית הכסא אמר ליה
דארינא דישראל לחסידי דבבל חסידי דבבל רב
אמרי ניכנף ^(ב) הדרי וניכעי רחמי אפשר דמיצר
דישראל כגון ר' יונה אבדו דרבי מני כי הוה מצר
הבו לי גואלקו ואייל ואייתו לי כזוא עיבורא כי ^(ג)
יממעמקיס קראתיך ה' וקא ברכותא צנינא * ומכס
אמרי ליה אייתי ^(ד) מר עיבורא אמר להו אמינא הואי
הוה קא מצערי ליה דבי נשיאה אישחטח על קברא
הוה קא חלפי התם אינקוט כרעא דסוסווייתו עד ה
שכיח קמיה דרבי יצחק בן אלישיב אמר ליה עתתי
דחקו לי אמר ליעתרו ואיעתרו אמר לא מיקבלי עלי
אמר ליה קא מגנדרא עלי א"ל אי הכי תחזור ד
תלמידי דהוה קמיה דרבי יצחק בן אלישיב אמרו ליה
היתה ושלחתיה רבי יוסי בר אבין הוה שכיח קמיה

וְלֹא יִדְחוּנוּ לְאַחַד כְּסוּדֵרֵינוּ עַל־יְדֵי שְׂמִי אֲכִיכֵן: ה"ג שְׂמִי מַחֲבֵא. וְלֹא גִרְסִי שְׂמִי מַחֲבֵא בְּנֵית הַכֶּסֶּף. (ד) כִּי הוּא בְּעֵי רַחֲמֵי אֲמִיָּה הוּא מַחֲבֵא עֲלָמוֹ מֵרַב עֲנוּהוּ. וּמִאֵן דְּרִגְסֵי בֵּית הַכֶּסֶּף כְּלוֹמֵר מִמַּחֲבֵא בְּגִדָיו כְּשֶׁהוּא נֹכַח לְהִסָּךְ אֶת רַגְלָיו מֵרַב לְנִיעוּת: רב הוּא וְרַב

חסדו. חסדו דבנל מפרסמין אל
הדבר ושל ארץ ישראל צוענין ולא
מודיעין שכל המטרר שבצילס: **חד**
לינניקו אסדרי. (ט) אלמלל מבוט סד
מנייחו לא אחי מיטרא: **חסיפי**
דארץ ישראל רבי יונה. וקא חזין
(ו) דמחממיה אחי מיטרא: **חולאקא**
טשקא' בלעז'': **חויסי** **כוואל עטבורא.**
דנר **חורי** כפנל (ט) שפילע' לנני
ביתו לא היה מודיע: **חויסי** **לן מר**
מטבורא. דבעית למחנן: **חרווא**
עלמא. דליהו שובע. וואכר **חלפי.**
ובני ביוקאל דשפאל: **חוו** קא חלפי.
רבי **נשיא:** **הסם.** עליה מערמל
דרכי **יונה:** **חינקוט.** מדבקו בקרקע
של בני מערה ולא היו יכולין לוח
ממקומן (ט): **חסידי רבי חמי.**
עשירים של בית חמי: **ליענו.**
יחי **עמי:** **חא דחקי** **לי.** **לינו.**
למן פרנסה: **לא מקבלי עלי אינשי**
יוסי. אין אשמי מקובלת עלי שאניה
יופה: **מגנדרא.** מתגדלת עלי
מתוך גבולות יופיה. **מגנדרל** מלשון
מקום הכינוי לי אצותי להתגדר בו
(חולין דף טז): **עמי היסא ושלתיה.**
(ט) דבר זה היה בידי שכל מה שאני
מבקש היו נותנין לי ועשיתי אין חסלתי
מקובלת כל כך (ז): **דמן דיוקאל:** מקום:
וימל

פזית ששוקקה היתה

לא סיים מר מסאניה וכי ממי למאי סיים מסאניה
כי מטא מר להזמי והיגי דלינהו למניה אמר להו
כי מטא מר למתא נפקא דביתוהו דמר כי מיקשטא
מא עיילא היא ברישא והדר עייל מר אבתרה והדר
כי כריך מר ריפתא לא אמר לן איתו כרוכו משום
תא בחנם מאי טעמא יתיב מר לינוקא קשישא חדא
י יתיב בבי כנישתא ומאי טעמא קדים סלוק ענני
משום דאיתתא שכיחא בביתא ויהבא ריפתא לענני
רבא הנייתיה אי נמי (ו) הנהו ביריוני דהוו
רחמי דליהדרו בתיוכתא [ואהדרו] חגן הנחבא

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

גם' בעיא רחמי דליהודי
בתשובתא. עין נרכות דף
י ע"א:

לעזי רש"י

טשק"א. ח"ק.